

BOB ROCKWELL 5 BOB'S WILDER

☉ ■ Bob Rockwell har rettet søgelyset mod melodier af Alec Wilder. Det synes oplagt, da disse er ligefremme og umiddelbart iørefaldende. Deres konstruktion matcher i høj grad Rockwells måde at spille på – de er enkle og klare, men har så alligevel en lille drejning, der gør at man husker dem. Nu er vi allerede ved at nærme os det væsentlige ved denne udgivelse:

Det er længe siden jeg er stødt på en sådan overensstemmelse mellem udtryk og indhold. Allerede i cd'ens smagfulde layout signaleres smukt hvad dette handler om. Nemlig at nå ind til kernen af et stof. At se det væsentlige og bortskrabe det uvæsentlige.

Mens andre med djævlens vold og magt søger at være så personlige, at det kan ende i hysteri, så går Rockwell helt andre veje. Hans musikalske mantra synes at forene en vilje til at give sig tid med viljen til at være ærlig. Han er den ærekære kunstner, som forbereder sig grundigt til et job og altid søger den optimale klang, stor, fed og syngende som den er. Hans blik for medmusikere, hans blik for det tematiske stof, for at disponere et nummer, hans sans for at skabe linier, alt er det båret af evnen til at fjerne overflødig krimskrams. Han arbejder som billedhuggeren, som netop kan se hvor lidt, der skal gøres ved en sten for at den står med harmoni og eget liv. Han er håndværkeren, som kradser maling af i hjørnet og børster træet rent. Og Rockwells spil er mættet til bristepunktet af kærlighed til jazzen, han er hamrende loyal, tro mod stoffet og traditionen og netop fordi han ikke jagter det "specielle" bliver han en så stor personlighed. For ham er det manerede, det søgte og det overfladiske ukendte begreber. Ingen kan som han nå ind til essensen og kun få kan som han fortælle en historie. Rockwell betjener sig godt nok af et sprog, der er "trukket ud af" tenorer i jazzen, men han er aldrig epigon og aldrig kedelig – altid sig selv. Det kunne ikke så få lære noget af.

Ved sin side har Rockwell trompetisten og flygelhornspilleren Mårten Lundgren. Et perfekt fund. Med fin, let klang, et strålende harmonisk indblik og tilpas dosis stiltræk fra de nyere trompetister. De to intonerer suverænt sammen og bagved reder rytmegruppen et trygt leje for dem med den rette blanding af puls-funktion og lydhørhed. De har forstået at tage det bedste fra 50ernes jazz, noget man har savnet i mange år. Viljen til det helt enkle, viljen til ikke at lave for meget "fis og ballade" at turde det enkle og stramme. Musikken skal først og fremmest swinge, groove. Sådan, drenge, vi tager hatten af og bukker! Endelig rytmefolk, der respekterer basisfunktioner. Og så kan man mærke at holdet kender hinanden. Pianisten Kasper Villaume er en kanon begavelse, med fyldig klang forstår han at lade sig rive med og bevare overblikket, han går til den, men har hele tiden helheden som første prioritet.

En meget flot og helstøbt udgivelse.
Torben Enghoff

Stunt STUCD 03072 / GDC. 78: 10. BR (ts, ss), Mårten Lundgren (tp, flgh), Kasper Villaume (p), Marc Devis (b), Karsten Bagge (d).
DR 2003